

Slovenski VESTNIK

Poštni urad 9020 Celovec
Verlagspostamt 9020 Klagenfurt
Izhaja v Celovcu
Erscheinungsort Klagenfurt
Posamezni izvod 3 šilinge
mesečna naročnina 12 šilingov
celoletna naročnina 120 šilingov
P. b. b.

LETNIK XXXII.

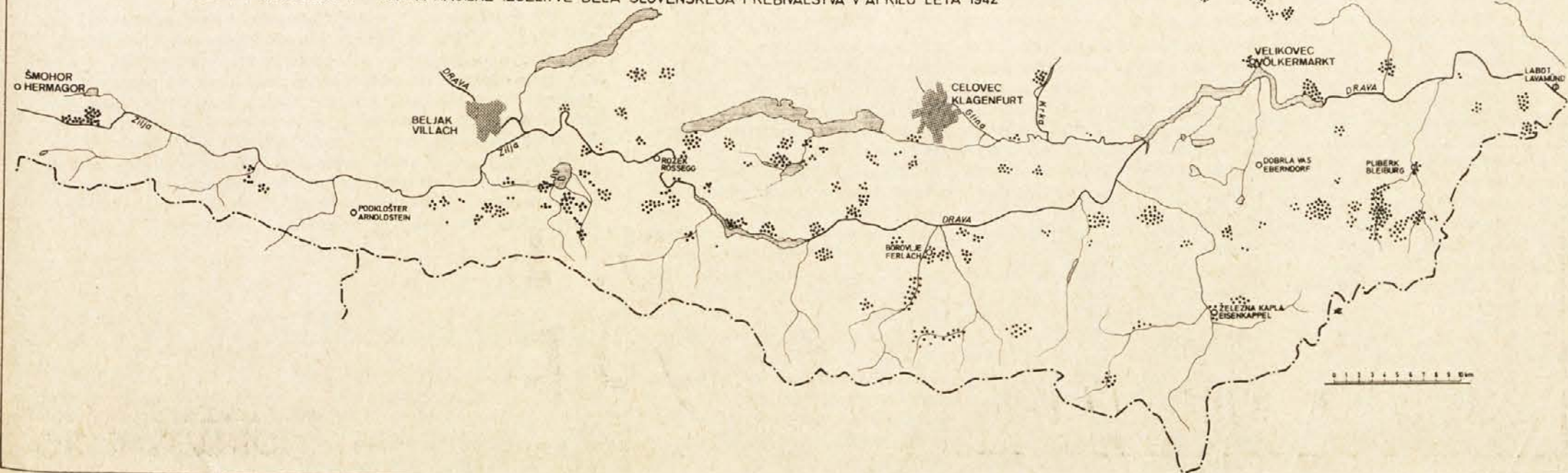
CELOVEC, PETEK, 15. APRIL 1977

ŠTEV. 15 (1809)

Z zločinsko izselitvijo pred 35 leti je bilo načrtano ozemlje naše naselitve

Na vsem tem ozemlju živimo koroški Slovenci tudi danes -
na vsem tem ozemlju mora biti v celoti izpolnjen člen 7!

JUŽNA KOROŠKA KARTA NASILNE IZSELITVE DELA SLOVENSKEGA PREBIVALSTVA V APRILU LETA 1942

OB 35-LETNICI PREGANJANJA

IZJAVA RAZŠIRJENE SEJE ZSO:

Odločno zavračamo neutemeljene očitke deželnega glavarja

Ko se je v teh aprilskih dneh pred 35 leti začelo množično preganjanje koroških Slovencev, gotovo ni šlo za nov zločin, ki bi ga bili iznašli šele nacisti; v resnici je bil to le začetek uresničevanja starih načrtov, ki so jih nemški nacionalisti na Koroškem pripravljali že vse od leta 1920, da bi v smislu „zmage v nemški noči“ dokončno „rešili“ koroško vprašanje.

Ni namreč naključje, da je glavno vlogo pri izselitvi igral prav poslovodja tedanje zbirne organizacije nemškonacionalnih in „domovinizvestih“ združenj, koroškega Heimabunda Alois Maier-Kaibitsch. Potrdil je to tudi koroški gauleiter Friedrich Rainer, ko je v svojem govoru ob obletnici plebiscita leta 1943 kot glavno nalogo Koroške imenoval „dokončno ureditev“ koroškega vprašanja. Predvsem pa dokazuje to odredba reichsführerja SS Heinricha Himmlerja iz leta 1943, s katero je bilo celotno ozemlje avtohtone naselitve koroških Slovencev proglašeno za „nemško naseljeno območje“, medtem ko naj bi domače prebivalstvo tega ozemlja (tozadevni načrti so bili pripravljeni za kakih 50.000 ljudi) preselili v neko „Novo Koroško“, ki so jo menda že pripravljali nekje na Poljskem ali v Ukrajini, v kolikor Slovenci pač ne bi doletela podobna usoda kot Žide, ki jih je nemški nadčlovek na milijone pogljal skozi dimnike krematorijev.

Da se tozadevni načrti koroških nacionalistov takrat niso uresničili, se imamo zahvaliti dejstvu, da se je prvotni zmagoviti pohod nacizma vedno bolj spreobračal v poraz. Predvsem pa gre zasluga in zahvala tistim našim rojakom, ki so na prvi ukrep zločinske izselitve odgovorili tako, da so zgrabili za orožje in šli v boj proti nacističnemu nasilju.

Prav to pa je tisto, česar nemški nacionalisti na Koroškem — ki so po vojaškem porazu leta 1945 sicer zamenjali rjavo uniformo za rjavi gvant, vendar niso spremenili svoje miselnosti — koroškim Slovincem

Na razširjeni seji odbornikov Zveze slovenskih organizacij na Koroškem ter v njej vključenih zvez in društev dne 13. aprila 1977 je bila med drugim obravnavana tudi izjava deželnega glavarja Leopolda Wagnerja, ki jo je dne 12. 1. m. objavil v tiskovni službi svoje stranke.

Zveza slovenskih organizacij in v njej včlanjena društva z vso odločnostjo zavračajo neutemeljene očitke deželnega glavarja, češ da izjave predstavnikov koroških Slovencev kažejo tendence radikalizacije in se ne ujemajo s tem, kar deželani obeh jezikov pričakujejo od odgovornih ljudi v strankah in v organizacijah narodne skupnosti.

Mimo tega, da dež. glavar iznaša pavšalne očitke in ne imenuje ne oseb ne konkretnih izjav, njegovega žaljivega izpada v tem trenutku tudi ne razumemo. V kolikor šele sedaj reagira na izjave predsednikov osrednjih slovenskih organizacij ob priložnosti demonstracije pred odborom OZN za odpravo vseh oblik rasne diskriminacije dne 2. aprila na Dunaju, ga opozarjamo, da je bila demonstracija prijavljena, da gre pri taki obliki protesta za demokratsko pravico državljanov in da v izjavah ni bilo povedano nič neresničnega, marveč je bilo pokazano le skrajno nezadovoljivo stanje vprašanja naše narodne skupnosti tako, kakršno na žalost je. Če nam deželni glavar v tej zvezi očita, da želimo „ustvariti državo v državi“, gre očitek v napačno smer in poskuša s taktilno „primite tatu“ zakriti lastno manjšinsko politiko, ki je ne vodi vlada, marveč v resnici „vlada v vladi“ — Kärntner Heimatdienst, katerega ujetniki so v tem vprašanju vlada in stranke.

Zato se ne čudimo razburjenosti deželnega glavarja zaradi tega, ker slovenska narodna skupnost odklanja režitev svojega vprašanja v obliki zakona o narodnih skupinah. Koroški Slovenci pač nikdar ne bomo sprejeli režite, ki jo nam vsiljujejo zakleti sovražniki našega ljudstva od leta 1920 naprej in ki brez dvoma predstavlja kršitev jasnih manjšinsko-varstvenih določil državne pogodbe z dne 15. 5. 1955. Če pri tem pomenijo za deželnega glavarja določila o uporabi slovenskega uradnega jezika v zakonu o narodnih skupinah priznanje pravice do jezika in kulturnega udejstvovanja in v osnutkih odredb o določitvi pokrajinskih delov, v katerih bodo nameščene topografske oznake v nemškem in slovenskem jeziku ter o določitvi sodišč, upravnih oblasti in drugih službenih mest, pri katerih bo dopuščen slovenski jezik dodatno k nemščini kot uradni jezik, vsebovane določbe režite, „v nadproporcionalnem obsegu“, potem nam v resnici ne preostane nič drugega, kakor da čimprej skrbimo za dejansko formalno internacionalizacijo, da svet spozna čudovito pripravljenost avstrijske države „do pospeševanja svojih manjšin“ in do režite mednarodnih obveznosti.

Deželni glavar očitno zelo občuti pritisk nemškonacionalnih sil v našem vprašanju. Le tako je razumeli njegov neupravičeni očitek, češ da izvajamo pritisk na člane slovenske narodne skupnosti v zvezi s sodelovanjem v svetlih narodnih skupinah, ko v resnici le tolmačimo svoje gledanje na to ustanovo, ki naj bi po zamisli snovalcev zakona o narodnih skupinah nadomestila dosedanje predstavništvo koroških Slovencev. Ne moremo pa nič zato, če naše ljudstvo ob razmotri-

Novi generalni konzul SFRJ na obisku pri ZSO

V četrtek 14. aprila 1977 dopoldne je bil na prvem obisku na sedežu Zveze slovenskih organizacij na Koroškem novi generalni konzul SFRJ v Celovcu Milan Šamec.

V navzočnosti članov obeh odborov in uslužbencev ZSO je gosta pozdravil predsednik dr. Franci Zwitter. Poudaril je, da je novi generalni konzul že star znanec, dober poznavalec koroških razmer in iskren prijatelj koroških Slovencev, zato smo prepričani, da bomo pri njem vedno našli razumevanje in podporo v našem boju. Ta boj je trenutno posebno težak, ko postaja vedno bolj očitno, da znotraj Avstrije ne bo mogoče doseči zadovoljive rešitve našega vprašanja in bomo zato bolj kot kdaj koli prej potrebovali pomoč matičnega naroda in njegove države.

Generalni konzul Šamec je v svojem odgovoru prav tako dejal, da delo gotovo ne bo prijetno v trenutku, ko avstrijsko-jugoslovanske odnose bremenijo neizpolnjene obveznosti Avstrije. Poudaril je, da se Jugoslavija nenehno trudi za izboljšanje teh odnosov, vendar pa to ne more biti doseženo za ceno, ki je Jugoslavija ne more in tudi ne plačati, to je za ceno usode slovenske in hrvaške narodne manjšine v Avstriji. Kot predstavnik Jugoslavije je zagotovil vso podporo in pomoč ter naglasil, da bo Jugoslavija boj koroških Slovencev vedno podpirala — vsaj v foliškni meri, kolikor bodo koroški Slovenci tudi sami aktivni in se borili za svoje pravice.

vanju pisma zveznega kanclerja, ki ga obravnavamo na širok demokratični način, sprito etnocidnih predlogov treh strank, ki so brez spremembe zapopadeni v zgoraj omenjenih vladnih osnutkih, brez izjeme odločno odklanja sleherno sodelovanje v svetlih brez sleherne kompetence in ki po sklenjenem zakonu in sprejetih odredbah lahko samo še govorijo in razpravljajo o brezpomembnih zadevah.

Ce nam končno deželni glavar očita „močen odnos do demokracije“, potem ga lahko samo opozorimo, da smo se koroški Slovenci borili za demokracijo v času, v katerem so mnogi odločilni predstavniki strank in vlade bili še višji ali nižji funkcionarji nacističnega režima; da smo bili pripravljeni za razgovore in sprejemljive kompromise do zadnjega, in sicer vsedotlej, dokler ni vlada na pritisk KHD razgovore prekinila in proti vsem pomislekom in pred-

logom slovenske narodne skupnosti parlamentu predlagala 7. julija 1976 sprejete zakone. Če ima torej kdo „močen odnos do demokracije“, potem velja to za tiste, ki brezobzirno oktroirajo manjšini svoje rešitve ne glede na mednarodne sporazume in življenjske potrebe prizadete narodne skupnosti.

Koroški Slovenci si členu 7 nismo priborili zato, da bi v mednarodnem dokumentu zagotovljene pravice zamenjali z rešitvijo v obliki zakona o narodnih skupinah, ki v zadnji konsekvenci ne pomeni zaščite in pospeševanja manjšine, ampak z zožitvijo skromnih manjšinskih pravic na tretjino našega življenjskega prostora na koncu smrt slovenske narodne skupnosti, kakor so to poskušali doseči tudi že z zločinskim preganjanjem koroških Slovencev pred 35 leti, katerih dogodkov se spominjamo prav v teh dneh.

(Dalje na 2. strani)

Avstrija se poslužuje sredstev ki so v sramoto kulturni in pravni državi

Vse od Heimatdiensta pa do najvišjih uradnih predstavnikov dežele in države skušajo javnost prepričati, da bojkot jezikovnega štetja lani novembra ni uspel in da so rezultati tega preštevanja zato ne samo uporabni, marveč morajo sploh služiti kot podlaga pri nadaljnjem reševanju manjšinskih vprašanj. In tukaj pot od besed k dejanjem izjemoma enkrat ni bila dolga: tako imenovani zakon o narodnih skupinah in vse dosedanje odredbe k temu zakonu temeljijo na rezultatih štetja. S tem pa si je Avstrija sama povsem jasno izstavila spričevalo, da ni sposobna niti voljna rešiti odprta vprašanja in izpolniti mednarodne obveznosti. Še posebno pa je pred najširšo javnostjo razkrila, da se v manjšinski politiki poslužuje sredstev, ki morajo biti v sramoto vsaki civilizirani, kulturni in pravni državi!

Že v zadnji številki smo kratko poročali, kako absurdni so rezultati jezikovnega štetja. Naj k temu sledijo še nadaljnje podrobnosti: Jezikovnega štetja 14. novembra 1976 se je po vsej Avstriji udeležilo samo 1.923.225 oseb, to je komaj 26,7 odstotka celotnega števila prebivalcev. Veljavnih „glasovnic“ je bilo oddanih 1.911.030. Nemščino kot materni jezik je navedlo 1.870.016 oseb, slovenščino je vpisalo 13.283 ljudi, hrvaščino 7.619 in madžarščino 6.438 oseb, medtem ko se je 13.674 oseb „priznalo“ za „druge jezike“.

Posebej za Koroško so podatki naslednji: volilnih upravičencev je bilo 522.172, oddanih „glasovnic“ 451.178, veljavnih popisnih listkov 444.858, od tega 438.542 za nemščino, 3941 za slovenščino, 626 za hrvaščino in 336 za madžarščino, 1.413 pa za „druge jezike“.

Če izvajamo Koroško, ki je z

kljub velikanskim vloženim sredstvom iz državne blagajne komaj dobra četrtina upravičencev poslušila svoje pravice oz. izpolnila svojo dolžnost, dovolj zgovorno priča o tem, kaj misli povprečni Avstrijec o tako umazanih trikih, kakršno je štetje kot „podlaga“ za reševanje manjšinskih vprašanj. Odgovornim politikom je treba postaviti vprašanje, kako morejo ob takih dejstvih trditi, da zastopajo voljo ljudstva, ko pa so skoraj tri četrtine ljudi pokazale figo ter jim nedvoumno izrekle nezaupnico?! Če bi imeli vsaj malo čuta za poštenost in odgovornost, bi morali že 15. novembra 1976 povezati culo in prepustiti svoja mesta takim, ki bi poslušali mnenje ljudstva, ne pa sramotno kapitulirali pred peščico nemških nacionalistov.

Sedaj objavljeni rezultati pa odkrivajo popolno neuporabnost rezultatov štetja tudi na Koroškem in Gradiščanskem. Tam, kjer so avtohtono naseljene slovenska, hrvaška in madžarska manjšina, so po „zaslugi“ tega štetja Slovenci in Madžari skoraj povsem „izginili“, zato pa so se nenadoma pojavili v drugih deželah Avstrije in zlasti na Dunaju. Na Koroškem je slovenščino kot materin jezik navedlo le 3.941 oseb, zato pa je bilo v ostali Avstriji naštetih skoraj trikrat toliko „Slovencev“ in sam Dunaj jih ima po najnovejšem precej več kot Koroška, namreč 4747. Precej podobno je s Hrvači: „doma“ na Gradiščanskem so bili zreducirani na 2.946 oseb, zato pa se jih je v

ostali Avstriji 14. novembra 1976 „rodilo“ kar 4.673. In pri Madžarih: na Gradiščanskem jih je bilo 1.838, v ostali Avstriji pa 4600, od tega samo na Dunaju 2.329.

Ob takih rezultatih govoriti o uporabnosti in veljavnosti številčk pomeni višek nesramnosti. Hkrati pa taki rezultati odkrivajo tudi zvrhano mero smešnosti ter mora biti vsakogar sram, ki se pred domačo in zlasti mednarodno javnostjo ponaha s takšnimi štetji. Kam so izginili Slovenci, Hrvači in Madžari, ki so jih „uradno“ našli še pet let prej? Ali je Avstrija tako demokratična, da v nekaj letih enostavno izbriše na desettisoče ljudi? To je vendar genocid, to je rodomor!

Naravnost vsiljujejo pa se tudi druge vrste vprašanja: Ali so mero-dajni dejavniki že premislili, v katerih dunajskih okrajih bodo uvedli dvojezično uradovanje in na katerih cestah bodo namestili dvojezične napise? Vprašanje prav nič ni smešno, saj je vendar na Dunaju na podlagi jezikovnega štetja dosti več „Slovencev“ kot na Koroškem in precej več Hrvatov ter Madžarov kot pa na Gradiščanskem! In kakšno uradovanje in kakšne napise nameravajo uvesti sicer v Avstriji, ko pa se je od skupno 7.212.796 „volilnih upravičencev“ samo 1.870.016 oseb opredelilo za nemščino; vsi ostali govorijo druge jezike ali pa so v smislu jezikovnega štetja brez materinega jezika oz. nemi.

Mislimo, da že teh nekaj številčk dovolj prepričljivo dokazuje, da s takšnimi statističnimi triki ni mogoče reševati manjšinskih vprašanj. Če pa se Avstrija kljub temu poda na tako nevarno in spolzko pot, potem mora biti njenim odgovornim predstavnikom pač jasno, da jim po tej poti ne bomo sledili, marveč jih bomo doma in pred svetovno javnostjo vedno znova obtoževali, da njihova manjšinska politika v resnici predstavlja kršenje mednarodnih dokumentov in teptanje človekovih pravic. S svojo politiko pa razumljivo prevzemajo tudi odgovornost za posledice, ki jih nujno mora imeti njihovo lahko-mišljeno zapravljjanje ugleda naše države.

OB PETINTRIDESETLETNICI preganjanja koroških Slovencev

(Nadaljevanje s 1. strani)

nikdar niso odpustili: da so se uprli nemškemu herrenvolku. Ni nam znano, da bi se bili tisti, ki se imajo za naslednike predvojnega Heimatdiensta in poznejšega Heimatbunda, kdajkoli distancirali od omenjene genocidne politike svojih predhodnikov. Nasprotno tudi po vojni, v demokratični republiki, doživljamo najrazličnejše poskuse „dokončnega reševanja“ koroškega vprašanja — od likvidacije dvojezičnega šolstva in pogromov na dvojezične napise tja do statistične atomizacije slovenske narodne skupnosti in osparovanja njene naseljenosti ozemlja, vse v duhu programatične napovedi nemških nacionalistov, da bo mir v deželi zavladal šele takrat, ko enega od obeh narodov ne bo več.

Pri tem pa je za razmere na Koroškem posebno značilno in za ugled Avstrije naravnost porazno dejstvo, da je v uredništvu teh načrtov v zadnji konsekvenci usmerjena tudi uradna politika; sramotno sprenevanje okoli števila krajev, kjer bi morda le še blagovolili priznati obstoj Slovencev, je pač dovolj prepričljiv dokaz. Koroški Slovenci pri takšnem „reševanju“, ki bi v resnici pomenilo narodni samomor, razumljivo ne moremo sodelovati. Kakor se med vojno nismo pustili kot tele odpeljati v klavnico, marveč smo nasilje odgovorili z uporom, tako nas tudi danes niti svetobliško prigovarjanje niti brezobzirno izsiljevanje ne bo spravilo na kolena, da bi ubogljivo podpisali lastno smrtno obsodbo.

Naj deželni glavar Wagner še tako besni in zgublja živce, naj se v psovanju Slovencev in njihovega vodstva ponižuje na raven, ki smo jo doslej bili vajeni le s strani najhujših nemških nacionalistov — eno bo tudi

Nasilna asimilacija slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji

Pod naslovom „Nasilna asimilacija slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji“ je obsežna dokumentacija o položaju koroških Slovencev in gradiščanskih Hrvatov izšla zdaj tudi v makedonskem jeziku. Gre za zbirko razprav oziroma predavanj, ki so jih priznani strokovnjaki prispevali na lanskem ljubljanskem posvetu o aktualnih vprašanjih obeh navedenih manjšin. Makedonsko izdajo tega obsežnega gradiva je pripravil znani novinar publicist in družbenopolitični delavec Tošo Popovski.

V publikaciji so vprašanja slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji prikazana iz vseh vidikov, z gradivom dosedanjih ljudskih štetij v Avstriji pa je — kakor je v svojem poročilu o izidu publikacije zapisal Tanjug — avtentično prikazana kontinuiteta raznarodovalne politike, ki jo uveljavlja Avstrija proti Slovincem in Hrvatom. Prav tako so v publikaciji navedene tudi obveznosti, ki jih je prevzela Avstrija v državni pogodbi napram slovenski in hrvaški manjšini.

V uvodni besedi je poudarjeno, da makedonski narod ter albanska in turška narodnost v republiki Makedoniji zagotavljajo polno podporo boju slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji ter podpirajo vse akcije, ki jih je in jih še bo podvzela jugoslovanska vlada proti kršenju državne pogodbe s strani avstrijske vlade. „Izhodišče za to soglasno podporo boju slovenske in hrvaške manjšine je prepričanje in zavest makedonskega naroda ter albanske in turške narodnosti v Makedoniji, da problem težkega položaja slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji ni le problem republik Slovenije in Hrvaške, ampak v prvi vrsti problem Jugoslavije, vseh njenih narodov in narodnosti.“

Sejem turizma v Welsu

V dneh od 16. do 24. aprila bo v Welsu na Zgornjem Avstrijskem spet veliki sejem turizma, povezan z raznimi strokovnimi razstavami in prireditvami, ki bodo — kakor vedno — spet pritegnile neštete obiskovalce od blizu in daleč. To je tudi razumljivo, saj ima sejemska prireditev v Welsu staro tradicijo, ki sega v obliki podeželskih sejmov še v stari vek, v obliki velike ljudske veselice, povezane z obrtnimi razstavami, pa do leta 1878. V letih po drugi svetovni vojni pa so se sejemske prireditve v Welsu razvile v velike manifestacije mednarodnega značaja, ki jih prirejajo izmenoma vsako drugo leto: sejem kmetijstva in sejem turizma.

Za letošnji sejem turizma vlada izredno veliko zanimanje ter bo na raznih razstavah sodelovalo skupaj 1263 podjetij, ki bodo svoje izdelke in storitve predstavljale na skupni površini 205.000 kvadratnih metrov. Samo sejem turizma bo zavzemal razstavno površino 124.000 kvadratnih metrov, od tega odpade 45.300 kvadratnih metrov na 31 hal in 27

paviljonov. Še nekaj o udeležbi: na sejmu turizma bo sodelovalo skupno 1263 podjetij, od tega 833 iz Avstrije, 430 pa iz 30 tujih držav; na strokovni razstavi „Gastro-Invest“ bo udeleženi 241 razstavljalcev, od tega 125 avstrijskih in 116 inozemskih iz 14 držav; na razstavi gradbenega materiala „Bauat“ pa bo zastopanih 197 podjetij, od tega 143 domačih in 54 tujih iz 12 držav.

Kakor že povedano, bo sejem tudi letos obsegal vrsto strokovnih razstav in prireditev. V središču bo seveda 3. avstrijski strokovni sejem gastronomije z naslovom „Gastro-Invest“; prav tako tretjič bo prirejen avstrijski strokovni sejem gradbenega materiala in gradbene tehnike „Bauat“; sledile bodo strokovne razstave pekarske tehnike, združenja zgornejavstrijskih mizarjev, avstrijskih pivovarj; urejen bo poseben vzorčni hotel, prikazana bo pisarniška tehnika, posebna razstava bo namenjena Avstriji kot turistični deželi, nadaljnja razstava bo veljala tehniki v gospodinjstvu, prav tako pa bodo obiskovalci našli pester prikaz vsega, kar je povezano s kopa-lišči, kampinji itd.

Wels kot sejensko mesto uživa tudi mednarodni sloves; o tem govori-jo podatki o udeležbi inozemskih razstavljalcev. Med njimi zavzema po številu prvo mesto Zahodna Nemčija (126 podjetij), sledijo ji Italija (47), Švica (34) in Francija (27). Po 5 do 10 podjetij bo udeleženi iz Velike Britanije, iz Združenih držav Amerike, iz Vzhodne Nemčije in iz Švedske. Vzhodne države se bodo predvsem predstavile s svojimi turističnimi zmogljivostmi in privlačnostmi. To velja za Sovjetsko zvezo enako kot za Bolgarijo, Poljsko in Češkoslovaško; Jugoslavija se bo tozadevno predstavila kar dvakrat — enkrat v vsedržavnem okviru, drugič pa še Zagreb posebej; na svoje privlačnosti za tuje turiste pa bo opozorila tudi Tunezija. Nekatere države bodo dale poudarek izdelkom umetniške obrti, kar velja zlasti za Tajsko, Indijo, Pakistan, Iran in Albanijo. Francija pa bo razumljivo snet predstavila svoja vina, sire in druge specialitete, o katerih kvaliteti se bodo obiskovalci lahko prepričali na licu mesta.

Sestavni del vsakokratne sejemske prireditve v Welsu pa je razumljivo znana ljudska veselica, ki ob skoraj stoletni tradiciji nudi mladim in starejšim najrazličnejše oblike zabave in razvedrila, seveda pa tudi bogato ponudbo gostinskih uslug.

Široka podpora solidarnostnega gibanja v Avstriji

Dunajski solidarnostni komite za pospeševanje in za pravice slovenske in hrvaške narodne skupnosti v Avstriji je avstrijsko javnost s posebno izjavo za tisk obvestil, da so predstavniki osrednjih organizacij koroških Slovencev predali udeležencem dunajskega zasedanja odbora OZN za odpravo rasne diskriminacije obsežno dokumentacijo, s katero so jih opozorili na neizpolnjevanje obveznosti Avstrije napram slovenski in hrvaški narodni manjšini.

To pobudo slovenskih državljanov republike Avstrije dunajski solidarnostni komite odobrava in podpira — je rečeno v izjavi — ter vidi v njej legitimno pravico do zastopanja lastnih interesov. Kot skupina iz nemškogovoreče večine pa prevzema solidarnostni komite obveznost, da podpira boj za doseg manjšinskih pravic ter napram mednarodnemu forumu izrazi medsebojno odgovornost avstrijskih državljanov.

lanskim jezikovnim štetjem slavila ponovno „zmago v nemški noči“ z vsemi že iz preteklosti znanimi atributi, je štetje brez dvoma Avstriji padlo na glavo, kakor smo zapisali že v prvem poročilu o rezultatih in kakor to še posebno potrjujejo zdaj objavljeni podatki. Že samo dejstvo, da se je kljub vsej uradni in neuradni propagandi, kljub pozivom vlade in drugih dejavnikov,

